

—Ще чакаме рече Желе, тука е пѣтъ, а освѣтъ то днесъ е петѣкъ, не ще ся забави да мине нѣкой съ кола или конѣ, та лесно ще минемъ оттатѣкъ.

Додѣ Жельо и Никола си пришепнахъ нѣщо и поздравихъ бѣкличкѣ-тѣ, ето отзадъ имъ ся зададохъ коля, върху кои-то сѣднахъ, та прѣминахъ наотвѣднѣ стѣрнѣ.

Време-то изминуваше; день-тѣ бѣше дѣлъкъ: тѣ варвѣтъ сега безъ да угадятъ тѣготѣ. Станка не ся вече уморява; втора Камчія ся минува: село Ченгель, или Дивдядово, (полвинѣ часъ далечъ отъ Шюмень) заминуватъ.

—Додохме! Ето Шюмень! Станке, выкна радостно Ж. като ѣ показа града.

—Туй ли е Шюмень?

—Какъ нима додохме! извикахъ двѣ-тѣ изведнѣжъ.

И двама-та освободители съ двѣ-тѣ освободены плѣнницы хвлязохъ съ радость неописанна въ града. Сичко въ Ш. сѣкаше да бѣше сега весело и шумливо; сичко живо и мъртво глѣдаше на тѣхъ. Врата-та Жельови са хлопнахъ; тя затвори четирма-та страници; свобода-та ся испълни: тѣжкый пѣтъ ся свѣрши.

